

Arrest

**nr. 164 286 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
              2. X
              en hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, en hun minderjarige kinderen X X, op 12 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoeker dienden op respectievelijk 11 augustus 2010 en 8 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvragen werden op 10 oktober 2013 ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08/09/2010 + 11/08/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

+Echtgenote:

[...]

+ Kinderen:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26/11/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Voor [F.R.]

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur op 08/10/2013 (zie gesloten omslag), zij concludeerde dat:

'Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)'

'Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van een eventuele lopende behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.'

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.'

'Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.'

Voor [F.F.]

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur op 08/10/2013 (zie gesloten omslag), zij concludeerde dat:

'Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)'

'Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van een eventuele lopende behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.'

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.'

'Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.'

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG."

1.3. Op 10 oktober 2013 wordt aan eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"Il est enjoint à Monsieur

De heer

[...]

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision

binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

1.4. Ook tweede verzoekster krijgt op 10 oktober 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*"Il est enjoint à Madame,
mevrouw,*

[...]

+ kinderen/enfants:

[...]

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*dans les 30 jours de la notification de décision
binnen 30 dagen na de kennisgeving*

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

2. Over de samenhang

2.1. Met een schrijven van 2 februari 2016 deelt de verwerende partij mee dat aan verzoekers een A-kaart werd afgeleverd die thans geldig is tot 23 september 2016. Ter terechtzitting verklaart de raadvrouw van de verzoekende partijen echter dat deze verblijfskaart enkel de kinderen betreft. In zoverre het beroep betrekking heeft op de kinderen van verzoekers, dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep zonder voorwerp is. Wat betreft eerst en tweede verzoekers kon ter terechtzitting evenwel niet met zekerheid worden vastgesteld of zij thans verblijfsgerechtigd zijn. Er dient dan ook te worden aanvaard dat het beroep ontvankelijk is voor wat betreft de eerste en de tweede verzoekende partij.

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie op dat er geen verknochtheid bestaat tussen de twee bestreden beslissingen aangezien zij op een verschillende rechtsgrond zijn gebaseerd. Zij voert aan dat aangezien beide vorderingen niet samenhangen, alleen de belangrijkste, of bij een gelijkwaardig belang, enkel de eerste ingediende vordering als regelmatig ingesteld kan worden beschouwd. Zij voert dan ook aan dat de vordering onontvankelijk is voor zover ze gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient evenwel op te merken dat aan verzoekers een attest van immatriculatie werd afgegeven wanneer hun aanvraag onvankelijk werd verklaard op 26 november 2010. Uit de gegevens van de zaak volgt duidelijk dat instructies werden gegeven tot afname van het attest van immatriculatie aan verzoekers nadat de eerste bestreden beslissing ongegrond werd verklaard. In uitvoering daarvan werd ook de tweede en derde beslissing genomen, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten. Er is wel degelijk samenhang tussen beide beslissingen, aangezien uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het bevel pas werd afgegeven naar aanleiding van het ongegrond verklaren van de aanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat beide beslissingen werden genomen op 10 oktober 2013 door dezelfde ambtenaar, attaché K.V.T.

Verder moet er op worden gewezen dat een eventuele gegrondheid van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers teruggeplaatst worden in de administratieve situatie voorafgaand aan het nemen van deze beslissing en dat zij op dat ogenblik over een attest van immatriculatie beschikten. Het feit dat de eerste bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en daar dan ook naar verwijst, terwijl het bestreden bevel verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet, sluit niet uit dat beide bestreden beslissingen ter gelegenheid van dezelfde gebeurtenissen werden genomen en niet los van elkaar kunnen worden gezien. De eerste bestreden beslissing vermeldt ook uitdrukkelijk: *"het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van voornoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene deze af te voeren uit het vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf"*. Het is precies naar aanleiding van dit verlies van het verblijfsrecht dat werd vastgesteld dat verzoekster niet legaal in het land verblijven en hun een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Het feit dat de verwijderingsmaatregel zijn steun vindt in een andere wetsbepaling dan de weigeringsbeslissing doet geen afbreuk aan de vaststelling dat beide beslissingen werden genomen naar aanleiding van dezelfde gebeurtenis. Het bestreden bevel kon *in casu* ook niet worden genomen zonder eerst de verblijfsaanvraag ongegrond te verklaren. Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft dan ook noodzakelijk tot gevolg dat de tweede bestreden beslissing mee vernietigd moet worden aangezien deze onbestaanbaar is met de rechtsgevolgen *ex tunc* van een vernietigingsarrest.

Ter terechtzitting daarop gewezen, verklaart de raadsman van de verwerende partij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. De exceptie wordt afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten het middel toe als volgt:

"De tegenpartij bepaalt, op basis van het medisch rapport van de arts-adviseur, dat de ernst van de gezondheidstoestand niet dermate is om een verblijf op basis van artikel 9ter toe te kennen.

1. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met alle elementen in het dossier en blijft in gebreke een ernstig en nauwkeurig onderzoek te voeren.

De bestreden beslissing die de aanvraag tot verblijf om medische redenen ongegrond verklaart, baseert zich enkel op het advies van de arts-adviseur en bepaalt dat uit de beschikbare medische gegevens "niet [blijkt] dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. " Verder bepaalt het advies ook dat uit de beschikbare medische gegevens "geen aandoening [blijkt] die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van

betrokkene noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. "

De arts-adviseur heeft de medische toestand van de verzoekers echter gebrekkig geanalyseerd, zonder rekening te houden met alle informatie dat werd overgemaakt door de verzoekers.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996,249). Een ernstig en in concreto onderzoek plegen betekent de globale situatie van de persoon in acht nemen. Of het nu de toegang tot behandeling in het thuisland is, of de psychologische toestand van de persoon (in kader van een eventuele repatriëring), etc. Uit het onderstaande zal blijken dat de motivering van de tegenpartij op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is.

1.1.

Eerst en vooral bezit het advies van de arts-adviseur lacunes bij de determinering van de ernst van de handicap van verzoekers. De tegenpartij heeft in zijn analyse melding gemaakt van de mentale en fysieke handicap van verzoekers maar heeft nagelaten een dieper te onderzoeken of de ernst van de gezondheidstoestand van de verzoekers een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst en daarom art. 3 EVRM geschonden wordt.

Verzoekers kennen beiden een erg verminderende arbeidscapaciteit, alsook een verminderende autonomie bij mevrouw waardoor ze onvoldoende zelfredzaam is, noch on zelfstandig te kunnen leven, noch om in te staat voor haar gezin. Mits noodzakelijk zorg en ondersteuning geven deze precaire gezondheidsfactoren misschien geen directe aanleiding tot een schending van artikel 3 EVRM, maar in combinatie met de objectieve omstandigheden in het land van oorsprong, die in concreto worden onderzocht, zou dit wel aanleiding hiertoe kunnen geven. (RvV, 30 november 2012 nr. 92 661)

De arts-adviseur is dan ook in de fout gegaan wanneer hij enkel op basis van zijn medisch onderzoek en met een loutere vermelding van de handicaps, concludeert dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3, zonder op enigerwijze de ernst van de aandoening te evalueren met de objectieve omstandigheden in Macedonië.

Er zijn 3 verschillende hypothesen voor toepassing van 9ter wet 15.12.1980 die allen door tegenpartij minutieus moeten worden onderzocht, rekening houdende met alle essentiële elementen die tot zijn kennis werden gebracht. Volgens de bewoordingen van art. 9ter wet 15.12.1980 moet grondig worden onderzocht of de ziekte van verzoeker "een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst". Met andere woorden kan het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst een "risico voor leven en fysieke integriteit" vormen. De verwerende partij legt niet uit op welke gronden het meent dat deze adequate behandeling wel aanwezig is in het land van herkomst.

De situatie van de familie is ernstig, gezien het een risico voor het leven of de fysieke integriteit van de familie inhoudt, of een risico op onmenselijke of vernederende behandeling terwijl er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst In ieder geval, rekening houdend met de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de medische filter, is de situatie als ernstig ingeschat door de arts-adviseur aangezien de aanvraag ontvankelijk is verklaard. Het omgekeerde oordelen in het onderzoek ten gronde is een interne en impliciete contradictie van de ontvankelijkheidsbeslissing.

De ernst van de aandoening en het risico voor het leven en de integriteit van verzoekers die om subsidiaire bescherming om medische redenen vragen, moet noodzakelijkerwijze beoordeeld worden in het licht van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de vereiste medische behandeling en zorgen in het land van herkomst.

Het Raad van State heeft eerder al geoordeeld dat "Sur base de l'ancien article 9 al.3 de la loi du 15.12.1980, le Conseil d'Etat jugeait déjà que «Lorsque l'autorité rejette une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, elle doit prendre en considération l'état d'indigence de l'étranger ainsi que la qualité des soins disponibles dans son pays d'origine. Dès lors, en l'absence de données relatives à la qualité des soins et à leur accessibilité et de ce que l'étranger est démuné, il existe, dans son chef, un risque sérieux de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour, même temporaire, dans son pays » (eigen onderlijning, RvSt, arrest n°129.265 van 15.03.2004).

Vrij vertaling:

Wanneer de autoriteit een aanvraag voor een verblijfsvergunning afwijst op grond van artikel 9, paragraaf 3 van de wet van 15 december 1980, moet het rekening houden met de staat van de armoede in het buitenland en de kwaliteit zorg in het land van herkomst. Daarom, bij het ontbreken van gegevens over de kwaliteit van de zorg en de toegankelijkheid en dat de vreemdeling, er is in zijn hoofde een ernstig risico van onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, zelfs tijdelijk, naar zijn land. Nergens in de hele beslissing werd de actuele situatie in Macedonië vermeld en uit niets blijkt dat er een ernstig en nauwkeurig onderzoek is gevoerd. Ook objectieve informatie omtrent de penibele situatie van gehandicapten in Macedonië, zoals die werd overgebracht door verzoekers in de aanvulling van 02.08.2011 in stuk 14, werd naast zich neergelegd. Nochtans, de objectieve informatie over Macedonië toont dat de verzoekers het grote risico lopen om volledig zonder financiële/materiële steun, zorg en opvolging te vallen en in mensonwaardige leefomstandigheden te moeten verder leven, niet alleen als personen met een handicap die onvoldoende zelfredzaam zijn om zelfstandig te kunnen functioneren, laat staan te zorgen voor hun kinderen, maar ook als Albanese minderheid in Macedonië. Ook het CEDAW-comité deelt deze bezorgdheid in een recent rapport over Macedonië:

"Le Comité note également le peu d'informations et de données disponibles sur d'autres groupes de femmes défavorisés comme les femmes albanaises, les veuves, les femmes âgées et les femmes handicapées. Le Comité s'inquiète de la marginalisation de ces femmes et de leur vulnérabilité à des formes convergentes de discrimination et constate avec préoccupation l'absence de renseignements sur le recours à des mesures temporaires spéciales pour améliorer la situation. " (eigen onderlijning)

Vrije vertaling: Zelfs in België is slechts een zeer beperkt aantal beschikbare opvangplaatsen waar er tegemoet kan worden gekomen aan de specifieke behoeften voor een familie als deze. Het moet geen betoog dat deze zeer kwetsbare groep — waar het al moeilijk is in dit land — in Macedonië met zekerheid geen afdoende bescherming zal krijgen. Als dusdanig zal - rekening houdend met de concrete gezondheidssituatie van de verzoekers alsook met het geheel van elementen in dit dossier – een terugkeer een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. Het risico voor het leven of de fysieke integriteit van de familie, of een risico op onmenselijke of vernederende behandeling terwijl er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst is dus reëel en actueel.

1.2.

Naast het gebrekkig onderzoek naar de ernst van de handicap en de beschikbaarheid aan zorg in het land van herkomst, is er ook geen rekening gehouden met verschillende andere persoonlijke elementen die determinerend zijn in het onderzoek van deze regularisatie-aanvraag, zoals bijvoorbeeld de gevolgen voor de kinderen, de bijzondere kwetsbaarheid van de bezoekers, namelijk de discriminatie tegenover de Albanese minderheid in Macedonië, de discriminatie ten aanzien van personen met een handicap, etc. Verzoekers behoren in hun land van herkomst tot een etnische minderheidsgroep die op verschillende vlakken te maken krijgt met ernstige vormen van discriminatie. Ze staan voor een dubbele - zelfs driedubbele - discriminatie, als gehandicapte, als Albanese minderheid (en als vrouw). Op al deze elementen heeft de bestreden beslissing niet geantwoord.

Deze bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekers, niet alleen als personen met een handicap, en als ouders van minderjarige kinderen, maar ook gezien hun verleden van ernstig psychisch en fysiek geweld, werd genegeerd in de beoordeling van hun aanvraag. Nochtans vallen verzoekers onder de definitie van 'kwetsbare persoon' zoals neergeschreven in artikel 1, 12° van de wet van 15.12.1980:

"zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarige personen met een handicap, bejaarden. Zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan." In het advies van de arts-adviseur wordt opgeworpen dat ze niet over aanvullende medische getuigschriften/verslagen beschikken in verband met de beschreven mentale handicap. Er kan echter niet dezelfde strengheid voor de dag gelegd worden tegenover deze bijzonder kwetsbare groep, en zeker gezien het feit dat de handicap eerder stabiel gegeven blijft. Het is aan de tegenpartij om eventueel verder onderzoek te gelasten naar de ernst en de gevolgen van de handicap in geval van terugkeer naar Macedonië. De tegenpartij maakt hier een fout in motivatie en schendt hierbij de beginselen van goed bestuur waaronder de formele motiveringsplicht.

1.3.

Verder moet ook in deze de prioriteit blijven liggen op het belang van het kind, waar de tegenpartij op geen enkel moment melding heeft van gemaakt. De gevolgen van een uitwijzing naar het land van herkomst zullen de kinderen van het koppel namelijk onnoemelijk hard treffen. Gezien hun vader en moeder op geen manier enige bescherming kunnen verzekeren, zullen de kinderen vervallen in een marginale en uitzichtloze situatie. Verscheidene hulpverleners die in contact kwamen met het gezin, vermelden het groot potentieel van de meisjes. Ze doen het goed op school en dankzij het beschermingskader dat geschept wordt voor hun gezin krijgen zij een eerlijke kans om op te groeien in een stabiel kader en hun potentieel waar te maken. In Macedonië is het hoogst waarschijnlijk dat zij zo

snel mogelijk zelf zullen moeten voorzien voor het gezin en is de kans dat hun recht op onderwijs en gelijke kansen zal worden beschermd minimaal.

Het is noodzakelijk een bijzondere aandacht te schenken aan het artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag dat door België ondertekend werd en dat voorziet dat: «dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale » (nous soulignons).

Het hoger belang van het kind is ook gegarandeerd door artikel 24 van de EU Charter en artikel IIbis van de grondwet, die géïnterpreteerd moet worden conform het VN Kinderrechtenverdrag.

1.4.

Het EVRM stelde in het arrest Yoh-Ekale Mwanje dat België had nagelaten te onderzoeken of er een sociaal of familiaal netwerk zou bestaan in het land van herkomst die de verzoeker zou kunnen bijstaan in geval van terugkeer. Ook in casu is geen rekening gehouden met het feit dat verzoekers geen familie of vrienden hebben in Macedonië die hen zouden kunnen bijstaan. Wel integendeel, de enige familie heeft de verzoekers jarenlang misbruikt, vernederd en mishandeld. Een werkelijkheid waartegen de staat Macedonië geen bescherming heeft kunnen bieden. Elke vorm van mogelijke terugkeer naar deze onmenselijke situatie zou een schending van artikel 3 met zich meebrengen.

1.5.

De tegenpartij heeft dus nagelaten rekening te houden met alle concrete omstandigheden die de aanhangige zaak betreffen. In dit opzicht verwijzen verzoekers naar verschillende recente arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij België werd veroordeeld voor het schenden van de artikelen 3 en 13 EVRM. In het Arrest Singh en anderen van 2 oktober 2012, bijvoorbeeld, veroordeelde het EHRM België voor het schenden van artikel 3 en 13 EVRM omdat in casu geen rekening werd gehouden met documenten en elementen die de kern van de aanvraag tot bescherming raakten en deze niet ernstig en nauwkeurig werd onderzocht door de autoriteiten.¹ In de zaak Yoh-Ekale Mwanje² stelde het Hof vast dat de Belgische autoriteiten hebben beslist dat er geen risico was op een schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer naar het land van herkomst, zonder eerst een ernstige en nauwkeurig onderzoek te voeren naar de situatie van verzoekster.

Reeds voordien bepaalde het Europees Hof :

«[...] in assessing an alleged risk of treatment contrary to Article 3 in respect of aliens facing expulsion or extradition, a full and ex nunc assessment is called for as the situation in a country of destination may change in the course of time. Since the nature of the Contracting States' responsibility under Article 3 in cases of this kind lies in the act of exposing an individual to the risk of ill-treatment, the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of the expulsion (see Vilvarajah and Others, cited above, p. 36, § 107). [...] » (eigen onderlijning, EHRM, Salah Sheeks v. Netherlands, 11.01.2007) en benadrukte :«[...] les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention [...] » (EHRM, Conka c. Belgique, 5.2.2002)

Dit werd trouwens bevestigd door verschillende arresten van uw Raad (zie ondermeer: RvV n° 83 956, 29 juni 2012; RvV n° 84 293, 6 juli 2012; RvV n° 85 967, 21 augustus 2012, RvV n° 92 444, 29 november 2012): « Verwerende partij kan te dezen evenmin dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM - d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte - bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetbepaling die drie verschillende situaties beoogt. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen. en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. » (Eigen onderlijning; RvV n° 92 444, 29 november 2012 - annulatie)

Het karakter van artikel 3 EVRM betreft een ex nunc toets van het risico op een behandeling in strijd met een absoluut subjectief recht. Het risico op onmenselijke en vernederende behandeling moet voorwerp uitmaken van een ernstig en aandachtig onderzoek vooraleer enig onomkeerbare maatregel zou worden genomen. De tegenpartij is in gebreke gebleven in het voeren van een ernstig onderzoek naar dergelijk risico. (zie ook EVRM, M. S.S. c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011, § 387)

Na een ernstig en grondig onderzoek van alle elementen uit het dossier kan slechts besloten worden dat het niet vaststaat dat er geen vitaal risico is, noch dat er de aandoening geen actueel reëel risico zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling is in het land van herkomst.

Uit al het hierboven aangehaalde kan worden afgeleid dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en vervolgens artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 heeft geschonden, evenals artikel 3 en 13 EVRM, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

2. Schending van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980

In 2006, wanneer de Europese kwalificatierichtlijn (2004/83/CE van 29.04.2004) omgezet werd naar nationaal recht en een statuut subsidiaire bescherming werd gecreëerd, heeft België beslist om verschillende procedures te ontwikkelen ter behandeling van enerzijds regularisatieaanvragen voor medische redenen en anderzijds aanvragen van subsidiaire bescherming voor alle andere risico's op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer in strijd met artikel 3 EVRM. Deze beslissing was gestoeld op organisatorische en budgettaire beweegredenen.

In de praktijk bleek dit onderscheid echter niet relevant, noch efficiënt. (Zo zouden bijvoorbeeld de asielinstanties niet de noodzakelijke mate van expertise bezitten of zou het niet mogelijk zijn om binnen de asielprocedure tot snelle beslissingen te komen, etc). In de praktijk ondervindt men dat het DVZ niet noodzakelijkerwijze beter uitgerust is dan de asielinstanties (die ook oordelen over subsidiaire bescherming) om zich uit te spreken over het risico op onmenselijke en vernederende behandeling.

Meer nog, door dit onderscheid dreigen de asiel- en subsidiaire beschermingprocedures de medische elementen uit te sluiten en omgekeerd. In de praktijk brengt dit absurde situaties voort, zoals in casu waar de globale situatie van de persoon uiteindelijk niet wordt geanalyseerd.

Zoals hierboven vermeld is België al meermaals veroordeeld door het Europees Hof voor de rechten van de mens omdat er geen rekening werd gehouden met documenten en elementen die de kern van de aanvraag tot bescherming raakten. (Singh en anderen, 2 oktober 2012; Yoh-Ekale Mwanje, 20 december 2011)

Verder heeft de Raad van State in een arrest van 19 juni 2013, herbevestigt dat artikel 3 EVRM een supérieure norm is en dat artikel 9ter heel duidelijk voorziet dat situaties grondig moeten worden onderzocht wanneer deze een risico om onmenselijke en vernederende behandeling zouden inhouden in geval er geen adequate behandeling is in het land van oorsprong.

In het arrest 25.10.2013 (RG 2011/AB/932), heeft de arbeidsrechtbank van Luik een prejudiciële vraag gesteld aan de CJEU waarin hij oogt te preciseren of, zoals wij ondersteunen, de procédures van regularisatieaanvragen voor medische redenen (9ter) effectief zouden moeten gelijkgesteld worden met de procédure voor verzoekers van subsidiaire bescherming zoals beschreven in de kwalificatierichtlijn.

Wat echter zeker is, is dat de regularisatie-aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet 15.12.1980 een vorm van subsidiaire bescherming is en als dusdanig behandeld moet worden. De voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 vermelden het volgende: "Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voorziet de wet van 15 december 1980 evenwel in twee afzonderlijke procédures voor de toekenning ervan, naargelang het verzoek om bescherming tegen onmenselijke en vernederende behandeling gemotiveerd is door de gezondheidstoestand van de aanvrager (artikel 9ter) of door een andere reden (artikel 48/4) . Het loutere feit dat de procédures voor de behandeling van de verzoeken verschillen is geen afdoende rechtvaardiging voor de omstandigheid dat alleen de verzoeken op grond van artikel 48/4 in de ontworpen bepaling worden bedoeld. Ongeacht de procedure volgens de welke de verzoeken behandeld worden, gaat het immers zowel in het geval van artikel 9ter als in dat van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 om verzoeken ter verkrijging van de subsidiaire-beschermingsstatus in de zin van richtlijn 2004/83/EG. " (Doc 53 1825/001 - wetsontwerp van 19.10.2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, p51)

Ook het Grondwettelijk Hof heeft alvast verschillende keren bevestigd dat 9ter een subsidiaire bescherming inhoudt, zelfs al houdt dat in dat België 2 verschillende procédures heeft gecreëerd voor medische zaken en alle andere zaken die een risico inhouden op een schending van artikel 3 EVRM. In casu heeft de tegenpartij geert globale analyse doorgevoerd van de situatie waarin verzoeker zich bevindt om te oordelen of er een nood aan bescherming is en een risico op een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer. Met inachtnaam van de algemene situatie voor minderheidsgroepen in Macedonië (zoals gehandicapten, Albanese minderheden, genderongelijkheid, etc.) en met inachtnaam van beschikbaarheid van zorgvoorzieningen, rekening houdend met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekers door hun fysisch en psychische gezondheid, etc. kan worden gesteld dat het onderzoek naar de vraag voor internationale bescherming is niet correct gerealiseerd overeenkomstig artikel 9ter juncto 48/4 de wet van 15.12.1980.

Uit al het hierboven aangehaalde kan worden afgeleid dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en vervolgens artikelen 9ter en 48/4 van de wet 15.12.1980 heeft geschonden, evenals artikel 3 en 13 EVRM, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.”

3.2. Wat de ingeroepen schendingen van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de (eerste) bestreden beslissing in wezen inhoudelijk bekritiseren, waar zij betogen dat de gemachtigde niet beide risico's, zoals vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft onderzocht. Verzoekers menen dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten onrechte wordt beperkt tot de eerste hypothese van deze bepaling, met name personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaakt voor het leven, zonder dat werd onderzocht of de pathologie van verzoekers een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

3.3. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste los staat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen, anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat artikel 9ter in de vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl. St. Kamer*, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cfr. RvS 16 oktober 2014, nr 228.778 en RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht, een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist is door het Verdrag.

3.4. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In casu steunt de bestreden beslissing integraal op het medisch advies van de arts-adviseur van 8 oktober 2013. Dit medisch advies luidt met betrekking tot eerste verzoeker als volgt:

"(...) uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 41-jarige man zich in augustus 2010 met een banale chronische gastritis presenteerde. Uit het protocol van de gastroscopie van 02/08/2010 en het bijhorende protocol anatomopathologie van 05/08/2010 weerhouden we oesofagitis graad 0 op een sliding hiatushernia en matige chronische artritis (Helicobacter pylori positief).

In betrokkenes lopende medicamenteuze behandeling zoals op 19/01/2010 noteren we in deze context Pantomed (farmaceutische stof pantprazol: een maagzuursecretieremmer/een PPI of protonpompinhibitor).

Dr. [M.] attesteerde in het medisch getuigschrift van 25/08/2010 verder dat de evolutie en de prognose goed waren onder behandeling en vermeldde een controle gastroscopie na 5 jaar.

Dr. [L.] maakte in de vragenlijst van 19/01/2011 en het medisch getuigschrift van 08/03/2011 ook melding van een mentale handicap en van een waarschijnlijke taalstoornis bij de betrokkene (doch probleem van de vreemde taal) ; hij attesteerde dat toezicht nodig was, alsook sociale en administratieve ondersteuning.)

Tenslotte is door dr. [L.] in de vragenlijst van 19/01/2011 ook melding gemaakt van obesitas bij de betrokkene, alsook van een locomotorisch probleem, scoliose en arthrose en van een behandeling met Dafalgan (farmaceutische stof paracetamol: een pijnstillend en koorstwerend geneesmiddel).

In verband met betrokkenes chronische gastritis merken we op dat we niet beschikken over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventuele gastro-enterologische herevaluatie na augustus 2010, in verband met eventuele persisterende gastro-enterologische symptomen of aanwezigheid van verwikkelingen en/of aangaande een huidige lopende noodzakelijke gastro-enterologie in dit verband (zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) gastro-enterologie en/of een protocol van een controle gastroscopie). We beschikken ook niet over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde medisch-specialistische (neurologische

en/of orthopedische) oppuntstelling in verband met de beschreven mentale handicap en waarschijnlijke taalstoornis en/of in verband met het vermelde locomotorisch probleem, scoliose en arthrose (bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) neurologie en/of orthopedie en/of resultaten van uitgevoerde aanvullende onderzoeken zoals CT hersenen, EEG, RX, of CT of MRI van de wervelzuil), ter staving en verdere uitwerking van de eventuele onderliggende neurologische en/of de orthopedische diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot medische (eventueel medisch-specialistische) behandeling/opvolging in dit verband en/of aangaande de verdere klinische evolutie en de eventuele verdere medische (medisch-specialistische behandeling/opvolging in dit verband na maart 2011.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM, 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanenten medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. (...) er blijkt met dat achterwege blijven van een eventuele lopende behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Met betrekking tot tweede verzoekster adviseerde de arts-adviseur als volgt:

"Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van medische informatie door de aanvrager sinds 19/01/2011.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 39-jarige vrouw zich in april 2010 bij een neuroloog presenteerde in verband met een motorisch déficit van de linkerarm sinds de geboorte, in het kader van waarschijnlijke hersenverlamming (cérébral palsy. Dr. [D.] vermeldde in het consultatieverslag neurologie van 19/04/2010 dat de linkerarm niet functioneel was, dat het stappen gebeurde met kreupele gang links en dat er geen hoop op verbetering was.

Uit het consultatieverslag orthopedie van 05/05/2010 noteren we verder dat er sprake was van dorsalgie met pijn in de linkerarm in het kader van matige dextro-convexe dorsale scoliose (hoek van Cobb 15°). De geconsulteerde orthopedist, dr. [R.] stelde behandeling met fysio- en kinesitherapie voor.

Dr. [M.] bevestigde in het medisch getuigschrift van 10/06/20110 dat de betrokkene behandeling met kinesitherapie kreeg en attesteerde dat er een stabiele toestand was en dat er geen verbetering verwacht werd.

Dr. [L.] vermeldde in de vragenlijst van 19/01/20122 een lopende behandeling met Dagalgan 1 g (farmaceutische stof paracetamol: een pijnstillend en koortswerend geneesmiddel) en chronische kinesitherapie.

Verder maakte dr. [L.] in de vragenlijst: van 19/01/2011 melding van een (lichte) mentale handicap en hypotensie bij de betrokkene.

We beschikken niet over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande een neurologische of orthopedische herevaluatie na april 2010 en/of aangaande een huidige lopende noodzakelijke neurologische en/of orthopedische behandeling/opvolging in verband met het beschreven motorisch déficit van de linkerarm en kreupele gang links in het kader van waarschijnlijke hersenverlamming of in verband met de beschreven dorsalgie met uitstralende pijn in de linkerarm in het kader van dextro-convexe dorsale scoliose of in verband met de vermelde lichte mentale handicap en/of aangaande de verdere klinische evolutie en de eventuele verdere medische zorgen na januari 2011.

Dit dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke

gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM, 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van en eventuele lopende behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Deze adviezen, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan verzoekers werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. Het is op basis van deze adviezen dat de gemachtigde motiveert dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Hoewel de arts-adviseur ten dele kan gevolgd worden waar deze, voor eerste verzoeker, stelt dat hij niet beschikt over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventuele gastro-enterrerologische herevaluatie na augustus 2010, noch over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde medisch-specialistische (neurologische en/of orthopedische) oppuntstelling in verband met de beschreven mentale handicap en waarschijnlijke taalstoornis en/of in verband met het vermelde locomotorisch probleem, scoliose en arthrose, blijkt de arts-adviseur de beoordeling van de aandoening volledig te verbinden aan de vraag of verzoeker lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, zoals bepaald door het EHRM in zijn rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit het ingediende standaard medisch getuigschrift blijkt dat eerste verzoeker omwille van zijn aandoening toezicht behoeft, sociale en administratieve begeleiding dient te krijgen en melding wordt gemaakt van de medicatie die hij inneemt.

Hoewel ook voor tweede verzoekster de arts-adviseur kan worden gevolgd in de mate deze stelt dat met betrekking tot de fysiotherapie haar toestand stabiel is en geen verbetering kan worden verwacht, blijkt uit het standaard medisch getuigschrift niettemin dat verzoekster een lopende behandeling heeft met paracetamol en chronische kinesitherapie volgt. Ook hier dient te worden vastgesteld dat de beoordeling van verzoeksters aandoening uitsluitend gebeurde in het licht van het levensbedreigend karakter in het licht van artikel 3 van het EVRM en de desbetreffende rechtspraak van het EHRM.

3.5. Uit de inhoud van de adviezen van de arts-adviseur blijkt dat wordt verwezen naar beide criteria, maar stelt daarbij enerzijds dat de aandoening geen *'actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van en eventuele lopende behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.'*

In casu blijkt geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van verzoekers in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De arts-adviseur heeft zich er in beide hypothesen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet toe beperkt vast te stellen dat er geen direct levensgevaar is.

Aldus werd geen afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek gevoerd naar de vraag of de aandoening van verzoeker, in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijk onderzoek blijkt geenszins uit de bewoordingen van het advies. Deze bewoordingen laten enkel toe vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat het vaststellen van het

ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De arts-adviseur verbindt de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf aldus in werkelijkheid volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelwijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

Er werd niet conform de juiste draagwijdte van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is zij met dezelfde onwettigheid behept.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.6. Onder punt 2.2.1. werd hoger reeds vastgesteld dat pas tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten werd besloten nadat de gemachtigde tot het besluit was gekomen dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De beslissingen tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten zijn aldus duidelijk genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien uit de bespreking hierboven is gebleken dat het ruimere toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de handelwijze van de ambtenaar-geneesheer werd miskend, moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan weerhouden worden in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde niet zou hebben besloten tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dienen dan ook samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT